

Ενταφιάζεται το Δημόσιο Πανεπιστήμιο, της Γιούλας Γκεσούλη

28/10/2010 - 17:20

Η εκκίνηση του διαλόγου-παρωδία, με προαποφασισμένο τον ενταφιασμό του δημόσιου Πανεπιστημίου, έγινε τελικά στην 65η σύνοδο των πρυτάνεων, με την κατάθεση από τη Διαμαντοπούλου του κειμένου «διαβούλευσης» για την «Εθνική Στρατηγική για την Ανώτατη Εκπαίδευση». Τα στρογγυλέματα σε διατυπώσεις, οι σκόπιμες γενικόλογες και ασάφειες μηδαμινή συμβολή είχαν στη διαμόρφωση ενός κειμένου-βόμβα στα θεμέλια του δημόσιου Πανεπιστημίου.

Από την εισαγωγή ακόμα, το υπουργείο Παιδείας αποκαλύπτει τον στρατηγικό του στόχο: τη διάλυση των Πανεπιστημίων με τη μορφή που ως τώρα ξέρουμε και την αντικατάστασή τους από «μια ποικιλία Ιδρυμάτων και προγραμμάτων με διαφορετική μορφή και στόχους, με διαφορετικές προϋποθέσεις εισαγωγής και αναμενόμενα αποτελέσματα», ώστε οι νέοι «να έχουν διευρυμένες δυνατότητες κινητικότητας στο εσωτερικό και μεταξύ των διαφορετικών Ιδρυμάτων της μεταλυκειακής εκπαίδευσης», με τη βοήθεια και της «οργάνωσης της Διά Βίου Μάθησης».

Ετσι μας λύνεται και η «απορία» για το τι εννοούν οι εγκέφαλοι του υπουργείου (και αντίστοιχα οι ευρωπαίοι μέντορες τους) με τον όρο «μαζική τρίτοβάθμια εκπαίδευση»: Μεταλυκειακά ιδρύματα για όλα τα βαλάντια και όλα τα επίπεδα, από τα οποία οι φοιτητές-πελάτες θα μπορούν να αγοράζουν «υπηρεσίες» (ακόμα και εμπειρία) με τη μορφή πιστωτικών μονάδων, που θα αξιοποιούν μέσω των διαδικασιών της διά βίου αμάθειας. Ο μπαξές θα έχει απ' όλα, όπως στην Αμερική, την οποία θέλει να ανταγωνιστεί το ευρωπαϊκό κεφάλαιο και στο επίπεδο της ανώτατης εκπαίδευσης.

Μανούλες στη μπουρδολογία οι Πασόκοι, για να καμουφλάρουν τις αντιδραστικές αλλαγές, παραθέτουν μια σειρά από εξοργιστικά ψέματα («η αποφασιστική βελτίωση της θέσης της χώρας στο παγκόσμιο σύστημα δεν μπορεί να αναζητηθεί στο χαμηλό κόστος εργασίας», «το νέο πρότυπο ανάπτυξης συμβαδίζει με τη συνεχή διεύρυνση των πραγματικών ελευθεριών που απολαμβάνουν οι πολίτες», «η διαδικασία στηρίζεται πρωτίστως σε μορφωμένους, καταρτισμένους και κριτικά ενημερωμένους πολίτες», η «ποιοτική επιχειρηματικότητα βασίζεται στην ανάπτυξη μιας πολυπολιτισμικής, ανοιχτής και ανεκτικής κοινωνίας»), για να ντύσουν το «νέο πρότυπο ανάπτυξης» του καπιταλισμού, με το οποίο συνδέεται και ο στρατηγικός στόχος για την πανεπιστημιακή εκπαίδευση. Δυστυχώς γι' αυτούς, ο καιρός των Χαχόλων πέρασε ανεπιστρεπτή, καθώς ο λαός βιώνει μέρες άγριας περιστολής όλων των εργασιακών δικαιωμάτων (ξεχαρβάλωμα εργασιακών σχέσεων, εκ περιτροπής εργασία, φθηνές υπερωρίες, πολλές ώρες εργασία με αμοιβές πείνας, κατακρεούργηση μισθών, περικοπή δώρων, ξεπάτωμα ασφαλιστικών δικαιωμάτων και άλλα ων ουκ έστιν αριθμός) και καταστολής (πρόσφατο παράδειγμα η επέκταση του τρομονόμου ακόμα και σε απλούς διαδηλωτές).

Οι κύριοι άξονες, πάνω στους οποίους αρθρώνονται οι αλλαγές που επιχειρεί το υπουργείο Παιδείας στο «DNA της λειτουργίας των Πανεπιστημίων», προκαλώντας αληθινή τερατογέννηση είναι οι εξής:

Επιχειρηματικό μοντέλο διοίκησης. Υπερόργανο το Συμβούλιο Διοίκησης

Το νέο μοντέλο του επιχειρηματικού Πανεπιστημίου, που θα διαχειρίζεται προγράμματα διαφόρων χρονικών περιόδων (μονοετούς, διετούς διάρκειας κ.λπ.), θα αντιμετωπίζει τους φοιτητές ως πελάτες, θα λειτουργεί Ινστιτούτα, ώστε να εξασφαλίζει πόρους από τη «διά βίου κατάρτιση» απασχολήσιμων, θα αναθέτει την ίδρυση εδρών σε χορηγούς, θα διατηρεί παραρτήματα σε άλλες χώρες και θα αναπτύσσει συνεργασίες στην αλλοδαπή (τα ντόπια μαγαζιά των κολεγίων είναι ένα καλό παράδειγμα), θα κυνηγά χρηματοδότηση από επιχειρήσεις και λοιπούς χορηγούς, θα προσανατολίζει αυστηρά την οποιαδήποτε έρευνα στις ανάγκες των καπιταλιστικών επιχειρήσεων, κ.λπ. είναι σαφές ότι χρειάζεται να διοικείται και ως επιχείρηση. Προς τούτο παραγκωνίζεται εντελώς η Σύγκλητος, στην οποία ανατίθενται αυστηρώς τα ακαδημαϊκά θέματα, τα οποία, όμως, δεν μένουν ανεπηρέαστα από το συνολικό στρατηγικό σχεδιασμό που έχει στην αποκλειστική του αρμοδιότητα το παντοδύναμο Συμβούλιο Διοίκησης.

Στο υπερόργανο αυτό ανατίθενται η στρατηγική ανάπτυξης του Ιδρύματος, η έγκριση του προϋπολογισμού, η έγκριση των προγραμματικών συμφωνιών με την πολιτεία, η αξιοποίηση της περιουσίας του Ιδρύματος, οι διαδικασίες εσωτερικού ελέγχου και η τήρηση του Εσωτερικού Κανονισμού λειτουργίας (αποφασίζει και για την άρση του πανεπιστημιακού ασύλου) και η αναθεώρησή του και η έγκριση της ευρωπαϊκής και διεθνούς στρατηγικής του Ιδρύματος. Το Συμβούλιο διορίζει και τον Πρύτανη (ο πρύτανης δεν εκλέγεται), ύστερα από διεθνή πρόσκληση εκδήλωσης ενδιαφέροντος. Κοντολογίς, ο Πρύτανης μπορεί να είναι καθηγητής και άλλου Πανεπιστημίου της Ελλάδας ή και του εξωτερικού!

Το υπουργείο, για να απαλύνει τις εντυπώσεις, συμπεριέλαβε ως τσόντα «και τη γνώμη του ακαδημαϊκού προσωπικού», «ο τρόπος έκφρασης της οποίας θα είναι θέμα της διαβούλευσης». Τον ίδιο παραπλανητικό στόχο υπηρετεί και η γενικόλογη διατύπωση ότι το Συμβούλιο θα απαρτίζεται «τόσο από εσωτερικά μέλη του Ιδρύματος, όσο και από μέλη που δεν ανήκουν σε αυτό», χωρίς να αναφέρεται η ποσόστωση για κάθε πλευρά σκόπιμα. Είναι γνωστό, όμως, ότι η «διεθνής εμπειρία» επιτάσσει την πλειοψηφία να έχουν οι εξωπανεπιστημιακοί (προερχόμενοι κυρίως από

επιχειρηματικούς κύκλους), αλλιώς δεν έχει νόημα η ίδρυση αυτής της διοικητικής αρχής ξέχωρα από τη Σύγκλητο. Για ξεκάρφωμα η σύνθεση, ο τρόπος συγκρότησης και η κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των οργάνων της νέας διοίκησης παραπέμπονται στον «διάλογο». Στάχτη στα μάτια (κλείσιμο του ματιού κυρίως προς τους φοιτητοπατέρες των συνδικαλιστικών παρατάξεων των αστικών κομμάτων) επιχειρεί επίσης να ρίξει και η αόριστη διατύπωση ότι στο Συμβούλιο «εκπροσωπούνται οι φοιτητές και το λοιπό ακαδημαϊκό προσωπικό».

Τα παραπάνω, είναι φανερό, ότι συνιστούν πλήρη κατάλυση του αυτοδιοίκητου των ΑΕΙ, στο οποίο δήθεν η κυβέρνηση ομνύει. Πρόκειται για καθαρά αντισυνταγματική διάταξη, που ως τώρα συναντά την μήνιν όλων των πανεπιστημιακών, ακόμα και στο ανώτατο επίπεδο (χαρακτηριστικό το ψήφισμα της Συνόδου των Πρυτάνεων).

Όσον αφορά στο διδακτικό προσωπικό, το υπουργείο προκρίνει την κατάργηση της βαθμίδας του λέκτορα, τον οποίο υποβαθμίζει σε σύγχρονη μορφή «βοηθού» κυρίως με διδακτικά καθήκοντα, ενώ η μονιμότητα διασφαλίζεται στη βαθμίδα του Αναπληρωτή Καθηγητή. Η ξενοδοουλία και ξενολαγνεία εκφράζεται και με το γεγονός ότι τα μέλη του διδακτικού προσωπικού εκλέγονται από εκλεκτορικά σώματα «με διεθνή σύνθεση» και οι προϋποθέσεις εκλογής «αποτελούν στοιχείο αξιολόγησης του Ιδρύματος από ανεξάρτητη αρχή» (προφανώς ένα από τα κριτήρια θα είναι οι παρτίδες τους με τις επιχειρήσεις με όχημα την έρευνα, αν μπορούν δηλαδή να φέρουν «πόρους» στο Πανεπιστήμιο). Η υποβάθμιση του εκπαιδευτικού και ερευνητικού έργου των Πανεπιστημίων της Ελλάδας αποτυπώνεται επίσης στη δυνατότητα των Πανεπιστημίων να μπορούν να εκλέγουν καθηγητές οι οποίοι υπηρετούν ταυτόχρονα στο εξωτερικό, χωρίς οι τελευταίοι να υποχρεούνται να παραιτηθούν από τη θέση τους στο εξωτερικό (μετακλητοί καθηγητές για μαθήματα «αρπαχτής»).

Χρηματοδότηση-αξιολόγηση

Η χρηματοδότηση των Ιδρυμάτων γίνεται μέσω των προγραμματικών συμβάσεων με το κράτος και τίθεται υπό την αίρεση της αξιολόγησής τους με κριτήρια «απόδοσης» και «ανταποδοτικότητας». Βεβαίως, η αποδέσμευση του κράτους από τη χρηματοδότηση των Πανεπιστημίων, που αποτελεί και συνταγματική υποχρέωση, δεν θα μπορούσε να γίνει από αύριο κιόλας και σ' όλο της το εύρος. Τα βήματα γίνονται προσεκτικά για να μην προκαλούν και καταβάλλεται προσπάθεια να καμουφλαριστούν οι πραγματικές προθέσεις με μια ξερή και αόριστη αναφορά περί «δημόσιας χρηματοδότησης» (χωρίς να υπάρχει πουθενά η δέσμευση ότι αυτή θα είναι πλήρης και αποκλειστική).

Τα βήματα αυτά είναι τα εξής:

1) Η διαπραγμάτευση και υπογραφή των προγραμματικών συμβάσεων με τα Ιδρύματα, η διαχείριση και κατανομή της δημόσιας χρηματοδότησης στα Ιδρύματα, η κοστολόγηση των υπηρεσιών, η επεξεργασία σχετικών δεικτών και προτύπων γίνονται από «ανεξάρτητη Αρχή». Εκτός από την ίδρυση αυτής της «ανεξάρτητης» Αρχής, μάτι βγάζουν και οι όροι «διαπραγμάτευση», «διαχείριση και κατανομή», «κοστολόγηση», «επεξεργασία δεικτών».

2) Η πλήρης διαχείριση των οικονομικών των Ιδρυμάτων, συμπεριλαμβανομένης της μισθοδοσίας περιέρχεται στα ίδια τα Ιδρύματα. Η ρύθμιση αυτή, σε συνδυασμό με την ελλιπέστατη κρατική χρηματοδότηση, που συν τοις άλλοις βαίνει συνεχώς μειούμενη, είναι φανερό ότι θα δημιουργήσει οικονομική ασφυξία στα Πανεπιστήμια και θα τα σπρώξει βίαια στην αναζήτηση πόρων από «τρίτους», στις περικοπές του αναγκαίου προσωπικού και στη γενίκευση του φαινομένου των συμβασιούχων, με δραματικά αποτελέσματα στο παρεχόμενο διδακτικό έργο. Οι αναφορές ότι η πολιτεία καθορίζει «τα ελάχιστα όρια μισθών», «χρηματοδοτεί το προσωπικό σύμφωνα με τις προγραμματικές συμφωνίες», ενώ «τα ιδρύματα μπορούν να διαμορφώνουν τη δική τους συμπληρωματική πολιτική» μισθών, είναι καθαρό ότι δημιουργούν προϋποθέσεις για μια πανσπερμία μισθών και σχέσεων εργασίας.

3) Υπεισέρχονται «κανόνες» στη χρηματοδότηση, ενώ ο «έλεγχος επίτευξης των συμπεφωνημένων στόχων και αποτελεσμάτων καθίσταται καθοριστικό στοιχείο». Προς το παρόν, «ένα μέρος της δημόσιας χρηματοδότησης» (και όχι το σύνολο) κατανέμεται στα Ιδρύματα με βάση την ανταπόκρισή τους σε «δείκτες ποιότητας» και τα «επιτεύγματά τους». Οι δείκτες αυτοί καμιά σχέση δεν έχουν με την προώθηση της επιστήμης και της έρευνας, με την ποιότητα του παρεχόμενου επιστημονικού και διδακτικού έργου, αλλά είναι αυτοί που υιοθετούνται από τις διεθνείς κατατάξεις των Πανεπιστημίων και συμπυκνώνονται στη φράση «πόσο καλά είναι δικτυωμένο το Πανεπιστήμιο στην ντόπια και διεθνή αγορά και πόσο «αποδοτικό» είναι οι φοιτητές και οι απόφοιτοί του ως προς την αποκλειστική ενασχόληση με τις σπουδές τους και ως προς την ανταπόκριση στα κριτήρια που θέτουν οι μελλοντικοί εργοδότες τους». Ως τέτοιοι δείκτες αναφέρονται στο κείμενο «διαβούλευσης» ο αριθμός των αποφοίτων/εισερχομένων φοιτητών, ο αριθμός των αλλοδαπών φοιτητών, οι προσφερόμενες υποτροφίες και τα βραβεία που χρηματοδοτούνται «ιδίως από εξωτερικούς πόρους και χορηγούς», ο βαθμός αξιοποίησης των πόρων του Ιδρύματος, η «αποδοτικότητα διαχείρισης επιπλέον εσόδων» που προκύπτουν από «ερευνητικά και αναπτυξιακά έργα», που γίνονται κατά παραγγελία των καπιταλιστικών επιχειρήσεων, ο αριθμός των συμμετοχών σε «διεθνή ανταγωνιστικά προγράμματα έρευνας» της ΕΕ, ο αριθμός των μελών του επιστημονικού προσωπικού που έχει ερείσματα στις

επιχειρήσεις του ευρωπαϊκού κεφαλαίου (προσωπικό «που χρηματοδοτείται από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Έρευνας»), ο αριθμός των Κέντρων Αριστείας, ο αριθμός των φοιτητών σε προγράμματα Διά Βίου Μάθησης, η πορεία της επαγγελματικής ένταξης των αποφοίτων, ο αριθμός συμφωνιών συνεργασίας με άλλα Ιδρύματα Ανώτατης Εκπαίδευσης στην Ελλάδα και το εξωτερικό, κ.λπ.

4) Η αποκλειστική ανάθεση στα Ιδρύματα των παροχών φοιτητικής μέριμνας (σίτιση, στέγαση, κ.λπ.). Συμπέρασμα; Η οικονομική δυσπραγία των Ιδρυμάτων θα οδηγήσει στην καρμανιόλα τις παροχές προς τους φοιτητές, που έτσι κι αλλιώς ήταν περιορισμένες και χαμηλού επιπέδου. Η έκδοση «ηλεκτρονικής κάρτας» στον φοιτητή, η οποία θα αποτελεί το μέσο πρόσβασης στις διάφορες υπηρεσίες του Πανεπιστημίου (και η οποία προφανώς θα καλύπτει συγκεκριμένο ύψος δαπάνης) συμπληρώνει το παζλ της δόλιας κατάργησης της δωρεάν Παιδείας. Το χάπι χρυσώνεται με «φοιτητικά δάνεια και υποτροφίες, με βάση αντίστοιχα πρότυπα άλλων χωρών», που γεννούν υπερχρεωμένους ανθρώπους, πριν ακόμα αυτοί βγουν στην αγορά εργασίας (λαμπρό το παράδειγμα της Αμερικής!).

Πανεπιστημιακός Καλλικράτης και ανάμειξη της «τοπικής κοινωνίας»

Συστήνονται Περιφερειακά Συμβούλια «με επιστημονική και κοινωνική συμμετοχή», τα οποία θα έχουν «συμβουλευτικό ρόλο στη διαμόρφωση της εθνικής στρατηγικής για την Ανώτατη Εκπαίδευση, την έρευνα, την τεχνολογική ανάπτυξη, την καινοτομία, τη Διά Βίου Μάθηση, καθώς και συντονιστικό ρόλο στη στρατηγική ανάπτυξης των Ιδρυμάτων Ανώτατης Εκπαίδευσης και των ερευνητικών κέντρων σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο». Δηλαδή, οι επιχειρηματίες που δραστηριοποιούνται κατά τόπους, οι δημαρχαίοι, οι περιφερειάρχες, οι διάφοροι σύλλογοι και λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις θα έχουν συμβουλευτικό και συντονιστικό ρόλο στη «στρατηγική» για την ανώτατη εκπαίδευση και την έρευνα.

Η «αποκέντρωση», διαχρονικά αγαπημένο σλόγκαν των Πασόκων, δίνει και πάλι το παρόν. Η «τοπική κοινωνία» θα παρεμβαίνει στον προσανατολισμό των σπουδών και στο περιεχόμενό τους, συμβάλλοντας στην κατηγοριοποίηση σπουδών και Ιδρυμάτων και θα φορτώνει με πρόσθετα «ανταποδοτικά τέλη» τους πολίτες για τις «υπηρεσίες» που απολαμβάνουν από τα περιφερειακά πανεπιστημιακά ιδρύματα, απαλλάσσοντας το κράτος από τις υποχρεώσεις του (να παρέχει δωρεάν δημόσια Παιδεία σε όλους).

Παράλληλα ετοιμάζεται ένας σίφουνας πανεπιστημιακού Καλλικράτη με συνενώσεις Ιδρυμάτων, με στόχο κυρίως «τον περιορισμό των διοικητικών και διαχειριστικών δαπανών».

«Σούπες» προγραμμάτων σπουδών

Κατάφωρη παραβίαση του άρθρου 16 του Συντάγματος συνιστά η ωμή παρέμβαση στα προγράμματα σπουδών, όπου κυριολεκτικά επιβάλλεται το «έλα να δεις». Τα προγράμματα σπουδών γίνονται λάστιχο και συνδέονται με τα συστήματα διά βίου αμάθειας. Εφαρμόζεται πλήρως το ευρωπαϊκό σύστημα πιστωτικών μονάδων, που βάζει ταφόπλακα στην ενότητα της επιστήμης, απαραίτητο συστατικό για την ανάπτυξη και πρόοδο της.

Κάθε μάθημα, δηλαδή, αντιπροσωπεύει κάποιες διδακτικές μονάδες και το πτυχίο αποτελεί απλά άθροισμά τους. Οι φοιτητές έχουν «αυξημένη ελευθερία επιλογών» σε σπουδές που έχουν οργανωθεί στη βάση «ανάπτυξης σύγχρονων δεξιοτήτων». Επιλέγουν, δηλαδή, τις ατομικές τους διαδρομές, συλλέγοντας διδακτικές μονάδες, που οδηγούν σε πτυχία πολλών ταχυτήτων, σαφώς μη ισοδύναμα. Ευνόητη είναι και η κατάργηση της συλλογικής κατοχύρωσης επαγγελματικών δικαιωμάτων στο πτυχίο. Η «πολυτυπία» μεταφράζεται στη δυνατότητα δημιουργίας προγραμμάτων σπουδών μονοετούς ή διετούς διάρκειας και προγραμμάτων σπουδών από απόσταση.

Η πλήρης εφαρμογή του συστήματος πιστωτικών μονάδων συνίσταται και στη σύνδεση με το σύστημα διά βίου μάθησης, δηλαδή με τα κάθε είδους μαγαζιά παραπαιδείας, που προσφέρουν γνώσεις και δεξιότητες που απαιτεί η αγορά (από διπλώματα τύπου ecdl μέχρι «πτυχία» των αναβαθμισμένων πια κολεγίων). Το υπουργείο Παιδείας, στο κείμενό του, κρύβει πολύ προσεκτικά κάτω απ' το χαλί τέτοιου είδους «λεπτομέρειες». Όμως, τι άλλο μπορεί να σημαίνει η πλήρης εφαρμογή του ευρωπαϊκού συστήματος πιστωτικών μονάδων, όταν είναι γνωστό ότι η κακόφημη Μπολόνια προβλέπει τέτοιου τύπου ανακατώματα (στη συλλογή πιστωτικών μονάδων) με τα συστήματα διά βίου μάθησης;

Και εδώ, βέβαια, παίζει το ρόλο της και η αναφορά ότι θεσμοθετείται και το Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων Ανώτατης Εκπαίδευσης (με τρία επίπεδα, σε αντιστοιχία με το Ευρωπαϊκό Πλαίσιο Διά Βίου Μάθησης και το Πλαίσιο Προσόντων του Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης). Στο πλαίσιο αυτό, όλα αυτά τα χαρτιά –πτυχία, διπλώματα, πιστοποιητικά, βεβαιώσεις, ακόμα και εμπειρία– θα μπαίνουν σ' ένα μίξερ και θ' αλέθονται, ταυτίζοντας σκόπιμα την εκπαίδευση με την κατάρτιση. Τα αποτελέσματα θα μεταφράζονται σε «επαγγελματικά προσόντα», με βάση τα οποία θα γίνεται η κατάταξη στα διάφορα επίπεδα του Εθνικού Πλαισίου Προσόντων.

Σε αντίθεση με τη σκόπιμη αποσιώπηση των παραπάνω, στο κείμενο, γίνεται σαφής αναφορά στη δυνατότητα των Πανεπιστημίων να οργανώνουν «εξειδικευμένα και ευέλικτα εκπαιδευτικά προγράμματα για ειδικές κατηγορίες πολιτών και εργαζομένων ανάλογα με τις εκπαιδευτικές ανάγκες και επαγγελματικές τους επιδιώξεις». Δίνεται δηλαδή η δυνατότητα στα Πανεπιστήμια να συστήνουν τα δικά τους εμπορικά «μαγαζιά» (Ινστιτούτα) προσφοράς φρουδών ελπίδων εύρεσης εργασίας σε ανέργους, με το πρόσχημα της «ανανέωσης» γνώσεων και δεξιοτήτων. Τούτο δεν γίνεται τυχαία. Θα αποτελέσει πηγή εσόδων για τα εξευτελιστικώς χρηματοδοτούμενα πανεπιστημιακά ιδρύματα και μηχανισμό εκμαυλισμού συνειδήσεων των εμπλεκόμενων πανεπιστημιακών.

Ολη αυτή η μηχανή παραγωγής πτυχίων πολλών ταχυτήτων απαιτεί όχι μόνο εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση, που γίνεται πιο «ουσιαστική» (είδαμε παραπάνω τους διεθνείς δείκτες), αλλά «συμπληρώνεται και από διαδικασίες πιστοποίησης των προγραμμάτων σπουδών και των Ιδρυμάτων από Ανεξάρτητη Αρχή και επιτροπές επιστημόνων με διεθνή σύνθεση».

Το κείμενο «διαλόγου» προβλέπει επίσης ότι η Σχολή αποτελεί πια τη «βασική ακαδημαϊκή μονάδα» και η δημιουργία Τμημάτων γίνεται δυνητική (λογικό, αφού οι σπουδές μεταφράζονται σε πιστωτικές μονάδες και οι φοιτητές επιλέγουν ατομικές διαδρομές). Η εισαγωγή των φοιτητών γίνεται σε Σχολή ή στο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα (Πανεπιστήμιο ή ΤΕΙ) και η ένταξή τους στα επιμέρους προγράμματα σπουδών της Σχολής γίνεται από το δεύτερο έτος ανάλογα «με τις επιδόσεις και τις προτιμήσεις τους». Είναι σαφές, ότι οδηγούμαστε σε μια επανάληψη των πανελλαδικών εξετάσεων και μέσα στο Πανεπιστήμιο, που θα γεννήσει νέα σειρά φροντιστηρίων, και στις στρεβλώσεις που δημιουργεί τώρα ο τρόπος εισαγωγής, όπου ο υποψήφιος δεν εισάγεται πάντα στη σχολή πρώτης προτίμησής του.

Η οργάνωση των σπουδών (αλυσίδες μαθημάτων, προαπαιτούμενα, κ.λπ.), οι διαδικασίες εξετάσεων και φοίτησης (π.χ. «αιώνιοι φοιτητές»), οι διαδικασίες ένταξης των φοιτητών στα προγράμματα σπουδών, παραπέμπονται στον Εσωτερικό Κανονισμό που θα καταρτίσουν τα Ιδρύματα, για να δοθεί και μια ψευδαίσθηση δικαιώματος στην «αυτοδιοικητική λειτουργία» και να κρυφτούν πλευρές που μπορεί να ξεσηκώσουν τους φοιτητές, ακόμη και τους απολιτίκ.

Σημειώνουμε επίσης την αναφορά ότι σε κάθε Πανεπιστήμιο θεσμοθετούνται «Σχολές Μεταπτυχιακών Σπουδών», που οργανώνουν τα μεταπτυχιακά προγράμματα ειδίκευσης. Ο τίτλος παραπέμπει ευθέως στη δημιουργία χωριστού κύκλου σπουδών, κατά τα πρότυπα της Μπολόνια, στον οποίο θα έχει πρόσβαση μια περιορισμένη ελίτ.

Διεθνής χαρακτήρας

Το υπουργείο Παιδείας ορέγεται την προσέλκυση ξένων φοιτητών-πελατών, από τα εύπορα στρώματα άλλων χωρών, κυρίως της ανατολικής Μεσογείου και των Βαλκανίων, στις οποίες ο ελληνικός καπιταλισμός είτε αναπτύσσει δραστηριότητες διείσδυσης και εκμετάλλευσης είτε φιλοδοξεί να παίξει το ρόλο του χωροφύλακα (όλα αυτά λίγο παράκαιρα, μιας και η κρίση τον πήρε και τον σήκωσε). Το όνειρο καλοκαιρινής νυχτός των Παπανδρέου-Διαμαντοπούλου συνοδεύεται (στο κείμενο δε γίνεται αναφορά, πλην όμως ο Παπανδρέου το έχει προφορικά επανειλημμένα δηλώσει) και από την επιβολή διδασκτρών για τους ξένους φοιτητές, που θα αποτελέσει προπομπό για τη γενικευμένη καθιέρωσή τους (τα μεταπτυχιακά και το Ανοιχτό Πανεπιστήμιο είναι ένα καλό παράδειγμα).

Ο «διεθνής χαρακτήρας» των ΑΕΙ συνίσταται επίσης στην εισαγωγή «υψηλής ποιότητας επιστημόνων από άλλες χώρες» (προφανώς με παχυλούς μισθούς, αλλά εδώ, βέβαια, γελάμε), στη χρηματοδότηση προπτυχιακών και μεταπτυχιακών προγραμμάτων και σε άλλη γλώσσα, στην πιστοποίηση των προγραμμάτων σπουδών από διεθνείς επιτροπές επιστημόνων, στην εκλογή των μελών του διδακτικού και ερευνητικού προσωπικού από εκλεκτορικά σώματα «με ισχυρή διεθνή παρουσία» (η υποτίμηση, ο εξευτελισμός των ελληνικών δημόσιων Πανεπιστημίων από την ξενόδοουλη κυβέρνηση σε όλο τους το μεγαλείο), στη θεσμοθέτηση χορηγίας Εδρών (π.χ. έδρα Κόκκαλη, Βαρδινογιάννη, Βγενόπουλου ή του τάδε «ευπατρίδη» ή ξένου «φιλέλληνα»). Συνίσταται επίσης στην ίδρυση παραρτημάτων των ελληνικών Ιδρυμάτων σε άλλες χώρες, κατά τα πρότυπα των ντόπιων μαγαζιών των κολεγιών. Το τελευταίο θα αποτελεί αναγκαστική «λύση» για κάποια από τα Πανεπιστήμια, τώρα που θα κλείσουν οι στρόφιγγες της κρατικής χρηματοδότησης.

Γιούλα Γκεσούλη